

روزنامه سیاسی، اقتصادی، فرهنگی، اجتماعی، ورزشی صبح ایران

صاحب امتیاز و مدیرمسئول : مهدی رحمانیان

نشانی: تهران: میدان فاطمی، خیابان بهرام مصیری، پلاک ۲۲ • تلفن:۵۴ و ۸۸۹۳۴۲۷۰ •
نمبر: ۸۸۹۲۵۴۶۷

تلفن آگهی‌ها: ۸۶۰۳۶۱۱۹ • تلفن امور آگهی‌های شهرستان‌ها: ۷-۴۴۰۱۹۸۰۵ • تلفن امور مشترکین: ۸۸۹۰۳۵۴۸

توزیع: شرکت پیام‌رسان سبز • تلفن: ۶۶۲۸۷۳۴۴ • چاپ: صمیم

شترت

شنبه ۲۵ فروردین ۱۴۰۳ • ۴ شوال ۱۴۴۵ • ۱۳ آوریل ۲۰۲۴ • سال بیست‌ویکم • شماره ۴۸۰۷ • ۱۲ صفحه
اذان ظهر-تهران ۱۲:۰۵ • اذان مغرب ۱۸:۵۵ • اذان صبح فردا ۴:۰۵ • طلوع آفتاب ۵:۴۳

شبکه‌خوانی

از نماز جمعه تا مالیات

در چند روز گذشته چند خبر پیش از همه مورد توجه کاربران شبکه‌های اجتماعی قرار گرفته است و نسبت به آن واکنش نشان داده‌اند.
یک نفر در برابر ۵۰ هزار نفر: از زمانی که اعلام شد خطیب نماز جمعه دیروز تهران «کاظم صدیقی» است، تعجب و حیرت مردم در برابر این انتخاب، حتی در گفت‌وگوهای بین افراد نیز مشاهده می‌شد. انتظار این بود که پس از ماجرای پیش‌آمده درباره حوزه علمیه تحت نظارت وی، مدتی از منظرها دور باشد. البته چندی پیش وقتی نام او به‌عنوان یکی از سخنرانان شب قدر در دانشگاه امام صادق (ص) اعلام شد، تعویض اتفاق افتاد. غیر از مردم عادی، دو چهره سیاسی نیز به این اتفاق واکنش نشان دادند: یکی قبل از آغاز خطبه‌ها و یکی بعد از آغاز خطبه‌ها. در این میان، تصاویری که عصر ایران از نماز جمعه دیروز منتشر کرد، نشان می‌داد صف‌های جلو خالی است اما کمی بعد تسنیم گزارش تصویری از برپایی نماز را نشان داد که صفا به‌هم‌پیوسته بود و همچنین در بین آنها سربازان لباس فرم پوشیده نیز حضور داشتند.
بالین‌حال، یکی از اهالی سیاست که بیش‌تر ادعا کرده بود امام‌جمعه موقت تهران فعلا در این سمت حضور پیدا نخواهد کرد، در ادعایی عجیب نوشت: در ابرشهر ۹میلیونی تهران، فقط ۱۴۲ نفر در پایان خطبه‌های اول حضور داشتند؛ یعنی از هر ۵۰ هزار نفر بالای ۱۵ سال، تنها یک نفر.

غزه، شادی و غم

اسرائیل بار دیگر به بمباران و کشتن مردم غزه و خان‌یونس حتی در روزهای عید فطر ادامه داد. در این میان، صندوق کودکان سازمان ملل متحد (یونیسف) خبر داد یک خودروی این نهاد پیش از ورود به غزه مورد حمله قرار گرفته است. همچنین دو تصویر از غزه مورد توجه قرار گرفت؛ یکی، عکسی آخر‌الزمانی از بناهای ویران‌شده در خان‌یونس و دیگری رقص کودک فلسطینی بر آوارها. این پسر به همراه دوستانش در حال شادی برای عید بود؛ او بر آوارها و خانه‌های مخروبه می‌رقصید و دوستانش دست می‌زدند.

مالیات مهریه

ماجرای مالیات بر مهریه نیز انعکاس گسترده‌ای در شبکه‌های اجتماعی داشت و در نهایت اعلام شد مالیاتی برای مهریه در نظر گرفته نمی‌شود. تجارت‌نیوز در گزارشی نوشته بود مالیات ۹۵ میلیونی برای ۱۱۰ سکه مهریه یکی از طر‌های اجرانشده دولت است و اگر قانون مالیات بر مهریه اجرایی شود، زوجین موظف هستند برای ثبت سند ازدواج خود مالیات مهریه ثبت‌شده را به دولت پرداخت کنند. میزان مالیات بر مهریه از ۱۵ سکه تا صد سکه مشمول ۱.۱ درصد مالیات می‌شود و همین‌طور بیشتر و بیشتر می‌شود. درنهایت سازمان امور مالیاتی کشور اعلام کرد مهریه طبق قانون، معاف از مالیات است.

سفر طولانی پرنده‌ها

هنوز خبری از درانی امید نیست و چند روز پیش ایسنا در گفت‌وگو با کهرم از احتمال مرگ او خبر داد. این خبر بازتاب چندانی در رسانه‌های اجتماعی نداشت و خیلی مورد توجه قرار نگرفت اما یک مقاله درباره نحوه پرواز طولانی‌مدت برخی پرنده‌ها که نویسنده آن ایرانی است و در یورونیوز منعکس شده، مورد توجه قرار گرفت. الهام نورانی، نویسنده اصلی این مقاله، بر اساس تحقیقی که در سال ۲۰۲۱ انجام شده، معتقد است: «ما متوجه شدیم که پرندگان مهاجر مسیرهای پرواز خود را طوری تنظیم می‌کنند که هنگام پرواز بر فراز دریا از جریان وزش باد برای اوج‌گرفتن بهره ببرند. این به آنها کمک می‌کند تا صدها کیلومتر پرواز کنند». درواقع برای برخی از پرندگان، بهترین استراتژی توقف‌نکردن است. در تحقیق انجام‌شده پنج گونه پرنده مورد بررسی قرار گرفته‌اند که نشان داد برخی گونه‌ها مانند شاهین بجری و عقاب ماهیگیر در بخشی از مسیر مهاجرت، خود را به دست باد می‌سپارند؛ آنها از این طریق انرژی لازم را برای ادامه سفر ذخیره می‌کنند. به عبارتی دیگر این گونه از پرندگان در جریان باد بدون اینکه نیازی به بال‌زدن و صرف انرژی داشته باشند، سُر می‌خورند؛ مثل گلایدرها که بدون موتور در آسمان پرواز می‌کنند.

درگذشت غم‌انگیز هنرمند جوان، رضا داوودنژاد، واکنش‌های زیادی در شبکه‌های اجتماعی و نشریات داشت. عده‌ای سعی داشتند این مرگ را صرفا از منظر مداخلات پزشکی تفسیر کنند. اما واقعیت این است که همان‌طور که عوارض بسیاری از درمان‌ها و جراحی‌ها اجتناب‌ناپذیر است، تن‌دادن به مداخلات پزشکی برای درمان آنچه جامعه آن را بیماری می‌انگارد، برای بسیاری از آدم‌ها از جمله رضا داوودنژاد، جبری و اجتناب‌ناپذیر بوده است. اگر شما جزء آن دسته‌ای هستید که معتقدید آقای داوودنژاد نباید اقدام به درمان (رفع) چاقی‌اش می‌کرد، به نظر م بهتر است از زاویه دید متفاوتی با هم قضیه را ببینیم. پزشکی امروز، درست یا غلط، چاقی را در زمره بیماری‌ها طبقه‌بندی کرده است. تعریف علمی بیماری چاقی با اعداد و ارقام در کتب پزشکی وجود دارد و برای آن راه‌حل‌های متنوع درمانی ارائه شده است. رابطه بیماری چاقی (با تعریف پزشکی) و بسیاری از بیماری‌ها هم از منظر علم پزشکی اثبات شده است.

در بسیاری از فرهنگ‌های قدیمی، آنچه ما امروز به اسم چاقی می‌شناسیم، نشانه ثروت بود. از سویی فقط ثروتمندان بودند که می‌توانستند آن‌قدر غذا بخورند که چاق شوند. در برخی کشورهای فقیر دنیا، هنوز این قاعده حاکم است. برای مثال «هنس روسلینگ»، پزشک و اپیدمیولوژیست که برای یک مأموریت پزشکی در زمان حکومت فیدل کاسترو به کوبا رفته بود، متوجه می‌شود که فقط کارمندان رده‌بالای حکومت کوبا که مستقیم سروکارشان با مدیریت توزیع منابع غذایی است، چاق هستند (آنها بیشتر می‌خورند و بقیه به این حجم کالری دسترسی ندارند). در بسیاری از فرهنگ‌های آفریقایی، هنوز چاقی را پسندیده می‌دانند و مخصوصا زنان چاق (با تعریف امروز) شانس بیشتری در همسرایی دارند. ما ایرانی‌ها نیز کافی است که فقط عکس‌ها و تصاویر زنان حرمسرای شاهان قاجار یا مینیاتورهای قدیمی را ببینیم تا دریابیم چاقی حداقل با تعریف امروز و مانند امروز نکوهیده نبوده است. اجداد اولیه گونه انسان، احتملا چاق نبوده‌اند؛ چراکه در زندگی قبل از انقلاب کشاورزی (به‌صورت شکارچی-گردآورنده) سوخت‌وساز بدنشان متناسب با دریافتی‌شان بود و امکان ذخیره کربوهیدرات و چربی، مانند کشاورزان وجود نداشت. تا قبل از کشف آتش هم میزان کالری غذاها کمتر از غذاهای فعلی بود. بدن ما احتمالا برای زیستن در چنین شرایطی تکامل یافته است.

کتاب‌های پزشکی نیاز روزانه انسان به انرژی را دو هزار تا دوهزارو ۵۰۰ کالری در روز برآورد کرده‌اند. اگر دریافتی کالری ما بیشتر از کالری مصرفی‌مان باشد، ممکن است به چاقی دچار شویم و در چند قرن اخیر غذاها به‌شدت پرکالری شده و میزان فعالیت فیزیکی ما کاهش یافته است.

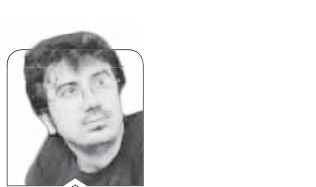
اما در دنیای مدرن امروز و در فرهنگ کشورهای توسعه‌یافته، نه‌تنها چاقی مذموم و ناپسند است، بلکه استریوتایپ‌های زیادی هم در سینما، ادبیات و فرهنگ روزمره علیه چاق‌ها وجود دارد. در کشورهای ثروتمند، از نظر آماری هم افراد چاق (باز هم تاکید می‌کنم با تعریف پزشکی معاصر) به‌طور میانگین سطح درآمد پایین‌تری نسبت به افراد غیر چاق

شمع تولد سال نو، چند روزی است که شعله‌ور شده و چون چشم بر هم بزیم در پایان اسفند، بارقه واپسین آن فروکش خواهد کرد و سال نو به کهنه تبدیل شده و به بایگانی تاریخ می‌پیوندد. این داستان همیشگی بشریت بوده است که در فاصله تولد تا مرگ به تکرار مکرر فصل‌ها عادت کند و توالی بهار، تابستان، پاییز و زمستان را در دوران مختلف زندگی با احساسات متنوع تجربه کند. به طور یقین هر فردی فصول مختلف را در مراحل گوناگون زندگی خود، به نحوی متفاوت لمس می‌کند و چشیدن گرم و سرد زندگی در فرایندی بلندمدت امکان‌پذیر است.

در این چرخه تکراری طبیعت، روزگار مانند چرخ‌فلکی انسان را به بازی گرفته است و در حین چرخش، با چوگان خود به گوی روزها ضربه می‌زند. روزها گرد هستند و قل می‌خورند و در چشم برهم‌زدنی از این جای کنونی خیلی فاصله می‌گیرند. روزها گرد هستند که از آن زمان‌هایی که ما بچه بودیم قل خورده‌اند و با سترستی زیاد به این روزهای کنونی رسیده‌اند. چوگان روزگار، ما را از زمانی که جوان‌تر بودیم و بچه‌ها بچه‌تر بودند به زمان حال پرتاب کرده و روزها قل خورده‌اند که بچه‌ها بزرگ شدند و ما پا به سن گذاشته، به همان سان که ما بزرگ شدیم و گرد سالخوردگی بر سر و

۹۹ درصد

ایلنا: مدیرعامل هما گفته که اگر پارامترهایی که برای نحوه استفاده از سوخت و میزان کربنی که آزاد می‌کند، رعایت نشود، اجازه پروازهای اروپایی را به ایران‌ها نمی‌دهند. او تاکید کرده که این مسئله ارتباطی به تحریم‌های سوختی ندارد و ادامه داده: «هواپیماهای ایران ایران همچنان در کشورهای اروپایی تحریم سوختی است و تقریبا در ۹۹ درصد فرودگاه‌های اروپایی تحریم سوختی علیه هواپیماهای ایران ایر اعمال می‌شود».

علی مرسلی

دارند. دلایلش هم این است که دیگر مشکل دسترسی به کالری در این کشورها حل شده و ریتم مشاغل هم به سمت کارهای غیربدنی و با مصرف کالری کم رفته است؛ بنابراین اینجا دیگر سوزاندن این حجم از کالری است که نیاز به ثروت و وقت دارد. بسیاری از فقرای دچار اضافه وزن در آمریکا، به این دلیل چاق هستند که پول کافی ندارند از کارشان بزنند و برای ورزش وقت بگذارند و پول کافی هم ندارند که انتخاب‌های غذایی سالم‌تری داشته باشند؛ چون سرمایه‌داری غذاهای با ارزش غذایی بالاتر و کالری کمتر را هم که در قدیم اجبارا ارزان و در دسترس فقرا بود، به اسم غذای سالم به کالایی لوکس و گران تبدیل کرده است (مثلا در برخی از کشورهای پیشرفته بطری آب آشامیدنی کران‌تر از نوشیدنی حاوی قند با الکل است یا در ازای حجم بسیار بیشتر غذا، اضافه هزینه کمتری دریافت می‌شود که برای فقرا به‌صرفه‌تر ولی مضرت‌تر است).

در هنر و ادبیات قدیم ما، رویکرد متفاوتی در قبال چاقی وجود دارد. عنصرالمعالی کیکاووس پسرش را نصیحت می‌کند که غلام قر به بخرد! در شرایطی که توصیف هیکل، به دلیل در پرده بودن، چندان باب نبوده، غیغب چاق نشانه زیبایی بوده است و بارها در اشعار شاعران فارسی ستوده شده است (بیوس غیغب ساقی به نغمه نی و عود- حافظ). بسیاری از مجسمه‌ها و توتهم‌های تاریخی و پیش از تاریخ بشر ازجمله مجسمه ونوس ویلندورف که مربوط به ۲۵ هزار سال قبل است هم در تکریم و ستایش چاقی است! از طرف دیگر چاقی نشانه آز و طمع بوده و از نظر صوفیه و دروایش هم آدم‌های چاق، دنبوی بوده‌اند. مسیحیت هم روی خوشی به چاق‌ها نشان نمی‌داده است. مسیحیان قرون وسطی گرسنگی‌کشیدن را نوعی فضیلت می‌دانستند.

اما در عصر مدرن ما قضیه چاقی فراتر از مرزهای سلامت است. در دنیایی که تمایل دارد همه چیزهای غیرعادی قبلی مانند جنسیت و مصرف مواد مخدر سبک را عادی و قانونی کند، چاقی اما صرفا یک حالت، تنوع، شرایط جبری یا قابل انتخاب یا حتی یک بیماری جبری نیست.

دنیای امروز، دنیای چاق‌هراسی است و چاقی را از منظر زیبایی‌شناسی امری زشت، قبیح و غیرقابل‌قبول می‌شمارد. این نگاه، افراد دارای اضافه وزن را در معرض فشار اجتماعی سنگین و تنش روانی غیرقابل‌توصیفی قرار می‌دهد. حتی به جرئت می‌توان گفت در جهان غرب و فرهنگ اروپایی، احتمالا یک آدم چاق نسبت به یک آدم رنگین‌پوست دارای

دهمین جشنواره الهه‌های کرج با نمایش بزرگ‌ترین فرش گل خاورمیانه به مساحت ۲۷۰۰ متر مربع و ۲۰۰ هزار پیاز گل لاله در بیش از ۲۰ نوع و رنگ متفاوت در کنار انواع گل و گیاه فصلی مثل بنفشه و ترنس در باغ گل‌های بوستان شهید چمران کرج درحال برگزاری است. عکس: معصومه علی‌اکبر، ایسنا

یک هراس فراگیر

تمایلات نامتعارف، مصرف‌کننده یکی از روان‌گردان‌ها یا مخدرها یا حتی مبتلا به مخدرات یا حتی مبتلا به ایدز، فشار اجتماعی سنگین‌تری روی خود ممکن است احساس کند. در این شرایط عجیب نیست که بمب خبری پزشکی چند سال اخیر بیش از آنکه واکنسن علیه پاندمی قرن (که جهان را از مرگ‌ومیر و قرنطینه نجات داد) باشد، عرضه داروی اوزمبیک است که برای درمان(؟) چاقی به‌طور گسترده در غرب استفاده می‌شود. متأسفانه پزشکی امروز هم در مواجهه با چاقی بسیار بی‌لاحظه و گرفتار مدیکالیزاسیون (پزشکی‌سازی) بوده است. در مورد زبان احرام چاقی (ریسک بیماری‌های قلبی، دیابت و...) هیچ تردیدی وجود ندارد، ولی مواجهه پزشکی امروز با چاقی فراتر از مواجهه عادی با بیماری بوده است. پزشکی متأسفانه چاقی را تبدیل به یک بیماری انتخابی کرده است که مبتلایان را مجرم تلقی می‌کند. تاکید فراوان پزشکی به سبک زندگی و تغذیه که چاق‌ها را متهمان انتخاب این موارد قرار می‌دهد، باعث شده است حس همدلی که از سوی جامعه، خصوصا جامعه پزشکی با افراد چاق (ولو به‌عنوان یک بیمار) انتظار می‌رود باشد، چندان وجود نداشته باشد.

دید زیبایی‌شناسی به بدن انسان، افراد چاق را در دنیای امروز زشت جلوه می‌دهد و از طرف دیگر القا می‌کند که این زشتی انتخاب خودشان است؛ درحالی‌که چاق‌بودن صرفا یک انتخاب نیست؛ کما اینکه قد بلند بودن، مو طلایی بودن، سالم بودن، پولدار بودن، متولدشدن در یک کشور توسعه‌یافته و... انتخاب‌های آزاد آدم‌ها نیستند.

رضا داوودنژاد برخلاف آنچه بر اساس تفسیر ویدئوها و قضاوت‌های سطحی ارائه می‌شود، اضافه‌وزن را انتخاب نکرده بود. مقصر دانستن یک انسان برای اضافه وزنش به اندازه مقصر دانستن یک ناشنوای مادرزاد به خاطر نقضش یا یک چپ‌دست به خاطر دست غالبش، منطک و غیرمنصفانه است. از طرف دیگر چه کسی می‌گوید که چاقی (علی‌رغم تمام ریسک فاکتورهای بیماری‌زای آن) نمی‌تواند یک انتخاب باشد؟ مگر سیگارکشیدن (که عامل سرطان و بسیاری از بیماری‌هاست) یک انتخاب نیست؟ مگر مصرف نوشابه گازدار، قندهای مصنوعی و حتی زندگی در شهر آلوده با مازوت را نمی‌توان یک انتخاب از روی جبر تلقی کرد؟ همه این مثال‌ها برای سلامتی مضر و حتی کشنده هستند. اما اولا اینکه چه کسی گفته است این موارد حتما موجب مرگ ما می‌شوند (مگر همه سیگاری‌ها با عوارض سیگار می‌میرند)؟ و چه کسی حق دارد انتخاب‌های ناسالم ما انسان‌ها را در مورد خودمان محکوم کند؟ ا انتخاب ما ممکن است در مواجهه با این ریسک‌ها صرفا مواجهه آگاهانه با ریسک باشد و نه بخت‌آزمایی برای تبادل این ریسک با ریسک بزرگ‌تر تحت فشار اجتماعی.

جامعه جهانی و خصوصا جامعه پزشکی نیاز وافر دارد که چاقی را در دنیای امروز فرایزشکی، بدون انگ‌انگاری و از منظر جامع‌تر انسان‌شناسی ببیند. این نگاه مستلزم نادیده‌گرفتن حقایق مسلم علمی درباره مضرات سلامتی اضافه وزن نیست، ولی دربرگیرنده رویکردی است که زندگی افراد با اضافه وزن را مختل و جهنمی نکند و اجازه زندگی عادی و فارغ از انگ به آنها بدهد.

خارجی‌خوانی

تغییرات هند یا تغییرات جهان؟

«نارندرا مودی»، نخست‌وزیر هند، چند هفته پیش به یک تیم میهوت متشکل از خبرنگاران نشریه «نیوزویک» در اقامتگاهش در دهلی نو گفت: «بیا جلوتر آن را لمس کن». مودی «نانسی کوپر» سردبیر جهانی نیوزویک را به چالش کشید تا حدس بزند که جلیقه آبی‌ای که بر تن داشت، از چه چیزی ساخته شده بود. نانسی گفت فکر می‌کرد که جلیقه از ابریشم دوخته شده است. مودی به او گفت: «از بطری‌های پلاستیکی بازیافتی ساخته شده است». این جلیقه با رنگ‌های درخشان قرار بود به نام «جلیقه نهر» شناخته شود؛ اما حالا به دست خرده‌فروشان هندی با اسم «جلیقه‌های مودی» فروخته می‌شود و نمادی از غرور ملی هند تازه استقلال‌یافته است.
قرار گزارش نیوزویک از گت‌وگو با مودی در آستانه انتخابات هند را ترجمه کرده است، در مروری بر این گزارش، به تحولاتی که «مودی» توانسته در هند پدید بیاورد و همچنین برخی خصوصیات او اشاره می‌شود.

ویژگی‌های متناقض

مودی مانند کشوری که رهبری آن را برعهده دارد، مملو از تناقضات ظاهری است. مودی که مدرنیزاسیون بی‌آمان را در پیش گرفته، هم‌زمان گذشته هند را در آغوش کشیده است. او با غرور از پرداخت‌های دیجیتال و فناوری سبز و هم‌زمان از نقش خود در یک آیین باستانی ۱۱روزه برای زنده‌کردن مورد احترام هندو صحبت می‌کند. او درعین‌حال از جمع‌آوری زباله از ساحل یا جاروکردن خیابان‌ها برای شهروندان معمولی هندی غافل نمی‌شود و مورد تحسین پوتین و بایدن هم‌زمان است. او به‌ندرت مصاحبه می‌کند و شاخص جهانی آزادی مطبوعات هند در این مدت افت داشته است، اما او در برنامه ماهانه رادیویی «گفت‌وگوهایی از قلب» حضور پیدا می‌کند که ۲۳۰ میلیون شنونده ثابت دارد و از این طریق با شهروندان عادی هند ارتباط برقرار می‌کند. مودی که نسبتا در فقر بزرگ شد و سال‌ها به‌عنوان یک سازمان‌دهنده جامعه هندو به سراسر هند سفر کرد، می‌گوید دست‌کم یک شب را در هریک از حدود ۸۰ درصد از ۸۰۶ منطقه اداری هند گذرانده است و معتقد است تقریبا با همه‌جا ارتباط مستقیم دارد. البته منتقدان مودی، می‌گویند دستگاه روایت‌سازی درباره او به گونه‌ای پیشرفت را اجتناب‌ناپذیر نشان می‌دهند.

تغییرات

یک دیاسپورای هندی که از طرف مودی پرورش داده شده، پیش‌تر سلیکون ولی را تغییر شکل داده است. اکنون ایده‌ها، نوآوری‌ها و جاه‌طلبی‌های هندی در همه چیز از امور مالی و مبارزه با فقر گرفته تا اکتشافات فضایی پیش‌روی جهان قرار دارند. پیش‌بینی می‌شود تا سال ۲۰۷۵ میلادی اقتصاد هند از آمریکا پیشی بگیرد و پس از چین به دومین اقتصاد بزرگ جهان تبدیل شود. این همچنین به آن معناست که هند تا حد زیادی بزرگ‌ترین تولیدکننده بالقوه آلانه‌های کربنی در جهان است و انتخاب‌های آن کشور درباره آینده احتمالا نقش بزرگی در تعیین سرنوشت سیاره ما ایفا خواهد کرد. مودی در یک دهه گذشته زیرساخت‌های هند را متحول کرده و جاده‌ها، پل‌ها، بنادر، فرودگاه‌ها و شبکه‌های دیجیتال را با سرعتی خیره‌کننده ساخته است. کشوری که زمانی به خاطر چاله‌ها، ساختمان در حال فرو ریختن و غوغای ترافیکی ناشی از حرکت کاواها شهرت بدی پیدا کرده بود، اکنون در بسیاری از عرصه‌ها با بهترین‌های جهان رقابت می‌کند. بنادر هند کارآمدتر از آمریکا یا سنگاپور هستند، هند به‌زودی سومین شبکه متروی بزرگ جهان را پس از چین و هندوتانیا خواهد داشت. مودی ادعا می‌کند که هند بزرگ‌ترین برنامه ریشک‌کنی فقر در جهان را در ۱۰ سال گذشته اجرا کرده است و ۲۵۰ میلیون نفر را از فقر خارج کرده است؛ اما سیاست‌های اکثریت‌گرایانه حزب حاکم فضای حمله به مسلمانان را فراهم کرده است؛ از خشونت فیزیکی گرفته تا تبعیض در دسترسی به غذا، پوشاک و دسترسی به امکانات آموزشی. آنان می‌گویند پیروزی‌های مودی اساسا بر پایه یک دست‌ورکار سیاست ضد اسلامی بنیان نهاده شده است. همچنین مشکل دیگر نرخ بی‌کاری در هند است. نرخ بی‌کاری برای افراد دارای مدرک دانشگاهی ۹ برابر بیش از کسانی است که نمی‌توانند بجاوآند یا بنویسند. زنان بیش از ۴۰ درصد از کل فارغ‌التحصیلان را شامل می‌شوند؛ اما مصرفا یک چهارم نیروی کار را تشکیل می‌دهند.